

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Saga. Nytaarsgave for 1812

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Saga. Nytaarsgave for 1812", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 58. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_171-txt-shoot-idm2544/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

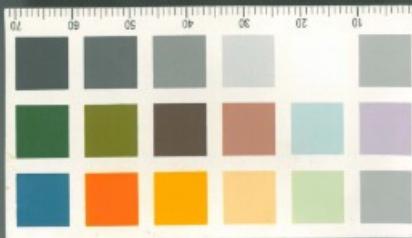
[Læs CC0-erklæringen](#)

— 58 —

Nek vil jeg rose min Lunge
Og mellem Hjelbe udflunge
Afers og Kæmpernes Prise!

Solen er gangen til Hule,
Stjernerne lyse paa Ø,
Nu vil jeg gaa, jeg vil ile
Raak over Land, over Se.

Højet fra Øen
Hører jeg Rosen:
Faderen kalder sin Son.
Hvistende Stemme
Kan jeg fornemme:
Moderen kalder i Læs.

Du Havel du myfede Spade!
Du straffer med harmlig Glæde,
Som Arme de Blomster mod mig,
Saa tit ved dit Alys jeg har smilet,
Saa tit i din Saen jeg har huljet,
Og dog — dog forlader jeg dig!
Men gred ille, Barn, thi jeg lover,
At komme igen, for du sover,
Og sige dig kærlig Godnat!

— 59 —

M a r i b o.
Hit med brede Astenhogge
Gruens lave Bolig staar,
Der i Fred de Dode bygges
Paa den sille Kirkegaard.
Mangen En, som nu sig volger,
Indelukt i snoede Rum,
Vler, som ja, paa Verdens Volger
Underligen tumber om.
Tit jeg intet Bedre vidste
Himlens Gud at bede om,
End for Legemet en Kiste,
Og for Skalen naadig Dom;
Senere jeg blev om Hjerte
Under Dagens raste Farb;
Dog forfulgte mig min Smerte
Og igen den staaer mig var.
Hen til Kirken vil jeg ile,
Saarden er en hellig Piel,
O, hvor godt det er at hvile
Op til Herrens Huus saa traet!
Mellem hunkne Gravे haber
Taarnet sig med høien Top,
Og med Taarnet Tanken straber
Mod Guds hoie himmel op.

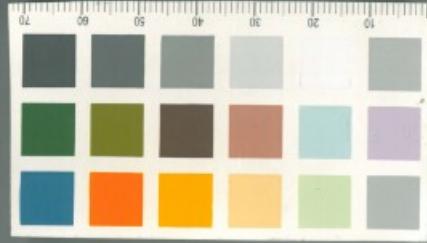
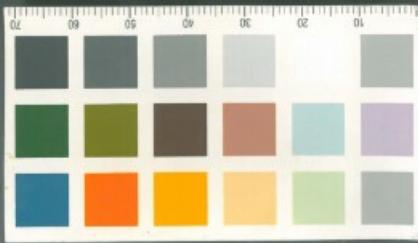

— 60 —

Daarer! J, som bygse Grave
Trindt i Mark, i Lund og Have
Lil de trætte, døde Been,
Hør J da set ingen Langsel
Ester sig en Baurakken?
Eders nogen Stotter tale
Kun om Slovet i sin Doale,
Kirkearne kraftig male
Om udedelige Sjæle.
Stotten maler bange Oed:
Han sig hæler nu herunder.
Laernet siger: han opfoer,
Kun hans Stov i Jorden blunder.

Ak, jeg veed det, naar med kunsig Haand.
Lyft, smulst, vontelige Gravé
I voreise rundt i Mark og Have
Her J bogte da til eders Vand:
Eders Sjæle i de døde Kroppe
Bogge vil i Graven, som paa Jord,
De har inter Farreland deroppe,
Jagen Tro paa Herren, som opfoer
Sine Brodre Huset at berede,
Som i Haab de kunde til hernede.
Derfor krobe J med saadan Glid,
Som Egyptierne i gammel Tid,

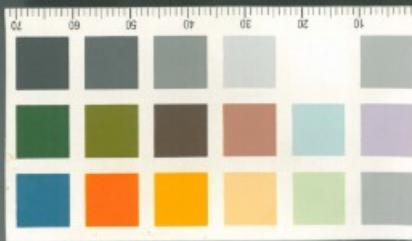
— 61 —

At forgyldte eders Ormehytte.
Noget vidner i jert arme Sind,
At hvis Sjælen nodes til at flotte,
Ganger his den ei til Sammen ind.

Men, hvorledes? hvor er det jeg staaer?
Er ved Kirken ingen Kirkegaard?
Gaasestok imens du er i Live,
Dine Hjedre Liderne bestrive
Starkere og mere sandbru, end
Naar enhver af dem er blevet Fan;
Kirkegaarden forsk maa ligge ode,
Forend du kan hænge over Dode,
Kirken selv maa med sit Alter rase,
Forend Gaarden med de Kristnes Gravé
Vorder Falles for en Gaasestok,
Rave? ja, du Christes Hovedkirke,
Ret og fuldt afvilder Tidens Færd;
Chi det Falde dn tykkes vis og nær.
Hisset staar af Huset end en Skogge,
Hvor Marie vilde bo eg bygge,
Hør du mig, du gamle Klostermur,
Fromme Werk i jammersulde Dage!
Hog dig Kirken var et Gangebur,
Derfor ei jeg falder dig tilbage,
Dog ei heller er jeg daarlig usk,

— 62 —

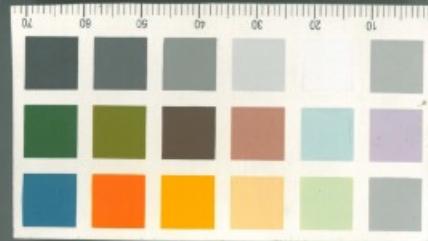
Til mit Naab med deres Skrig at blande,
Som i Sovn og Blindhed dig forbande.
Det begriber ei den dørste Glok,
At mod Ører og mod høsse Gørde
Du om Kirken var et dygtigt Garde,
Saa den holdt til Herrens Lime kom,
Til den Lime, da hans Helligdom
Med hans Dienere saa vogenlunde
Altter seies og ubrenses kunde.
Sandt det er, den stander nu hel reen
Uden Billeder og Dodingbeen,
Men for Levende saavelsom Dode
Daglig saar den mere tom og øde.
Seer I Vandet paa de gronne Bagge!
Seer I, hvor de gamle Mure sprælle!
Daulig Kirken halder til sit Falb,
Renes et, men reisest nu den stal,
Mene I, at bag det hoig Garde
Mere Nod, der var for den paa Gørde?

Hvad er dette vel for Sprinkelbarker?
Hvad vil disse Blomsterbede her?
Alt, nu førd jeg øvers Atrua marker,
Gamle Kirke tolkes jer for nar,
Derfor mende I, det var det bedste,
Der mod den med Jernet at befæste.

— 63 —

Før at dæmpe Fugten i jert Sind
Lod I Stakler jer det bille ind,
Hvad I Angeden I onstet meer end gerne,
At ei Sjælen ud af ræden Hjerne
bare skulde; men I vidste nok,
At derude kun moa lugte ilde,
Derfor Stakken med en Rosenstok
Og med Rusindstryd I vil formilde.

Hvad er det? der ligger io en Steen,
Glad og risket paa sin Sammeldags!
Han, som eier disse trente Been,
Har nok været af et andet Slags;
Lange har den ikke ligget der.
Man jeg kan i Slumringen mis klare,
Til den Gaver Navn, som lod sig her
Paa den gamle kirken Viis begrave?
Diderik — min Gud! saa er det dig!
Gamle Blicher! saa er her dit Lig?
Nu jeg mindes der: paa Klerkemøde
Med din gamle Kristendom du døde.

Ak! saamangt hortsovet Minde
Monne nu i Hu mig rinde
Gamle Ven! du er hos Sud
Hjem du tjende tro herneden;

— 64 —

Men hvorban mon det seer ud,
Hvor du boggede forleben?
Snart skal Gudslev Kirke staar i os.
For mig, som i gamle Dage,
Sæt i Verden det mon gaabte til.
Naar jeg tanker mig tilbage,
Kun lidt mer end vende var.
Hvergang jeg den Kirke stued,
Kirken med sin Præstegaard,
Hjertet banked, Duet luued.
Nu jeg skal for Dio saae
Samme Son fra samme Høje,
Og nu skal den Kirke staar,
Som en anden mellem Gravé,
Dingen Langsel er i Sind,
Dingen Robme er på Kind,
Dingen Lyft til døb af syge.
Starkt det mig vaa Siude falder
Vokkes ubrudt og fort,
Hvorsor i den unge Alder
Dette Sted var mig saa fært.
Var det dig, hensonne Ven,
Ene, som mig drog derhen?
Svar mig, Hjerte, du maa domme;
Ne, men du i tunge Dromme

— 65 —

Har vel dine Langster glemt,
Eller og saavel dem gæmt
At du end dem ei kan finde.
Kære hafsværglemt Mindé!

Bil du vagne nu igen?
Hvorför nu saa godt jeg bever?
Dunkle Skikkelse! hvil svær
Saa du frem? hvil flygter du?
Hvor i Verden mon du færdes nu?
Mon jeg mer dig skal livliggig stue
Mens vi færdes under Himmelens Due?

Da this Verdens Strom, henrey
Hjertet til en Staader bles,
Meget Gud mig gav tilbage,
Der han gav mig Jesu Kro,
Kan maaske og Fremtids Dage
Give Hjertet Fred og Ro?

Dog, jeg soærmer som en Daare,
Hjertet gøres mig saa blædt,
Her ei hjelver Suk og Daare,
Lad det Døde være dødt.
Mellem Kamper, som en Kampe
Døg med Gud vil vandre frem.

E

Hovedbrud skal Langsten bæmpe,
Til engang jeg kommer hjem.

Gunsles Have.

Underligt det sig mon føle,
Heel uventet staar jeg her,
Rundtomring mig saa for Øje
Kendte Skikkelseer saa nærlæg;
Alt vil gamle Minder vække,
Samme Lund og samme Helle,
Samme Tornes for mig staa,
Samme Roser hos mig gaa.
Har de var jeg lagt tilbage?
Var jeg ubi Verdens Gram?
Eller gif kæm nagle Dage?
Var det Hele kun en Drom?
Der er Stuen, mon berinde
Ogsaa Prøven jeg kan finde?
Jeg jo ved det, han er ded.
Vaagen vor jeg, nu jeg dræmmer,
Og at vaagne bedst sig sommer,
Slundt min Drom er saare sad,
Dog, til Drom kan Ingen regne,

